

νήθη Ιερεύς παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Μ.σχ.αε Πλάτωνος τὴν 30 Αὐγούστου τοῦ 1775, καὶ κατὰ τὴν α' Ὀκτωβρίου 1776 ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεύς καὶ ἀνεδείχθη πρῶτος Ἀρχιεπίσκοπος Σλαβονίου καὶ Χερσῶνος. Πᾶρελθόντων δὲ ἐτῶν τινῶν ἠναγκάσθη ἕνεκα τῆς προσηβηκυίας ἡλικίας του νὰ παραιτηθῇ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς του, καὶ νὰ ζήσῃ ἐν ἰουχία ἐν Πετροπόλει, ὅπου ἀπεβίωσε τῇ 10 Ἰουν. τοῦ 1806, ζήσας 89 ἔτη καὶ δέκα μῆνας, γεννηθεὶς, ὡς προείπομεν τὸ 1716 ἔτος Αὐγούστου 11. Ὁ ἔγένιος ἀριθμεῖται μεταξὺ τῶν πολυγράφων, συντάξας, καὶ μεταφράσας διάφορα βιβλία Θεολογικά, φιλοσοφικά τε καὶ φιλολογικά εἰς τὴν ἀρχαίαν ἢ εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν. Περί τῶν τελευταίων τούτων θέλω κἀμνεὶ μνησάν ἐν τῷ Β' Μέρει τοῦ παρόντος Καταλόγου. Περί δὲ τῶν πρώτων ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 216, 239, 245, 268, 306, 327, 347, 352, 356, 377, 387, 391, 392 καὶ 404.

ΒΟΥΣΤΡΟΝΙΟΣ (Γεώργιος). Ἐγεννήθη ἐν Λευκασίᾳ, πόλει τῆς νήσου Κύπρου, περὶ τὰ τέλη τῆς 15' ἑκατονταετηρίδας. Ἐκ τῆς νεανικῆς του ἡλικίας μετέβη εἰς Ῥώμην ἰνα κάμῃ τὸ σπουδᾶς του ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ τῶν Γραικο-Οὐνιτῶν. Ἀποπερατωθεὶς δὲ τῶν σπουδῶν του ἀνηγορεύθη Διδάσκαλος τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς Θεολο-

γίας τοῦ ῥηθέντος Φροντιστηρίου, καὶ χειροτονηθεὶς Ἱερεύς τοῦ Δυτικοῦ δόγματος κατετάχθη εἰς τὸ τάγμα τῶν Ἱητουϊτῶν. Μετεφράσεν ἐκ τῆς Λατινικῆς εἰς τὴν χυδαίαν γλῶσσαν μικρὸν Θεολογικὸν πόνημα τοῦ σοφοῦ Καρδινάλιου Βελλαρμίνου. Ἴδε τὸν ἀριθμὸν 71.

Γ.

ΓΑΒΡΙΗΛ (Σεβῆρος). Ἐγεννήθη τὸ 1541 ἔτος ἐν Μονεμβασίᾳ, ὅπου διδαχθεὶς τὰ Ἑλληνικά μαθήματα, ἐχειροτονήθη καὶ ἱερεύς. Ἐχὼν δὲ κλίσιν εἰς τὴν μάθησιν μετέβη κατὰ τὸ 1573 ἔτος, καὶ 16' ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἰς Βενετίαν. οἱ δὲ ἐπίτροποι τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀνεγεροθέντος ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, τὸν ἐψήφισαν ἐφημέριον αὐτοῦ. Ἀναχωρήσαντα μετὰ ταῦτα εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀναγνωρισθείσης τῆς Θεολογικῆς του παιδείας ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας κατὰ τὸ 1577 ἔτος, τὸν ἐχειροτόνησε Ἀρχιεπίσκοπον Φιλαδελφίας, μητροπόλεως τῆς Αὐδίας. Τοῦτο μαθόντες οἱ οἱ ἐν Βενετίᾳ Ὀρθοδοξοὶ Χριστιανοὶ, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὑπερέβαινε τὰς τέσσαρας χιλιάδας, προσεκάλεσαν τὸν νεοχειροτονηθέντα Ἀρχιεπίσκοπον Φιλαδελφίας νὰ τοὺς ποιμάνῃ ὡς ἀρχιερεύς των. Ὁ Γραβιήλ ἐν-

δίδων εἰς τὰς αἰτήσεις ταύτας ἐπέστρεψεν εἰς Βενετίαν τὸ 1578 ἔτος. Τότε δὲ ἡ Ἑνετικὴ Κυβέρνησις, θέλουσα νὰ κολακεύσῃ τὸ φιλότιμον τῶν ὑπηκόων τῆς Γραικῶν τὸν ἐδέχθη μετὰ μεγάλης τιμῆς, ἀναγνώρισάσα αὐτὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Τοῦτου ἕνεκα, ἐμεσίτευσε διὰ τοῦ πρέσβεως τῆς (Bailo) παρὰ τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριάρχῃ Ἱερεμία, γράψαντι εἰς τὸν Γαβριὴλ Σεβῆρον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν του, καὶ ἀρνηθέντος τούτου νὰ ὑπακούσῃ, ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ ἐν τῇ μεγίστῃ πτωχείᾳ τῆς ἐπαρχίας, καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ τὸ ἐν Βενετία ποιμνιὸν τυυ ὅπερ τὸν ὑπεραγάπα. Ὁ δὲ Πατριάρχης ἐνδίδων εἰς τὴν μεσολάβησιν ταύτην ἐξέδωκε Συνοδικὴν ἐγκύκλιον, δι' ἧς μεταφέρετο εἰς Βενετίαν ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Φιλαδελφίας, καὶ πρὸς ἐνδειξιν ἀγάπης πρὸς τὸν Γαβριὴλ τὸν ἐψήφισεν *Ἐπίτροπον* καὶ *Ἐξάρχον* τοῦ Πατριαρχείου ἐν Βενετία. Διαταχθεὶς δὲ παρὰ τῆς Ἑνετικῆς Κυβερνήσεως νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ἐν Δαλματία Ἀνατολικὰς ἐκκλησίας, καὶ ἀσθενήσας ἐν τῇ νήσῳ Λεσίνη (Lesina), ἀπεβίωτε τὴν 21 Ὀκτωβρίου, 1616 ἡτοι τὸ 75 ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ τὸ 38 τῆς Ἀρχιερωσύνης του, ἀφήσας λύπην ἀπαρηγόρητον εἰς ὄλους τοῦ ποιμνίου του, οἵτινες

τὸν ἐθρήνισαν ἐκ βῆθους καρδίας, ἐνθυμούμενοι μάλιστα ὅτι ἕνεκα τῆς πρὸς αὐτοὺς μεγάλης ἀγάπης ἀπέρριψε τὴν πρότασιν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Μελετίου νὰ δεχθῇ τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Παρελθόντων δὲ τριῶν ἐτῶν τοῦ θανάτου του ἐγίνε κατὰ τὴν τάξιν τῆς Ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου του, μετακομισθέντος ἐν πομπῇ εἰς Βενετίαν, καὶ ἐνταφιασθέντος ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ βήματος τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἐχαιρετικαίως ὑπόληψιν ἀρίστου Θεολόγου μόνος ὁ Μαργούνιος, ἀπὸ ζηλοτυπίαν κινούμενος, ἔγραψε κατ' αὐτοῦ ἵνα ἐλαττώσῃ τὴν ὑπόληψιν του. Ζῶντος αὐτοῦ ἐξεδόθησαν δύο πονήματά του, καὶ ἕτερον μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἄφησε δὲ διάφορα χειρόγραφα εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 27, 32, καὶ 55.

ΓΑΒΡΙΗΛΟΠΟΥΛΟΣ (Νικόλαος). Ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Ζακυνθῷ, ὅπου ἐχειροτονήθη ἱερεὺς περὶ τὰ τέλη τῆς 12' ἑκατονταστηρίδος. Συνέταξε τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ ὁσίου Γερασίμου. Ἴδε τὸν ἀριθμὸν 167.

ΓΑΛΑΤΙΑΝΟΣ (Ματθαῖος). Ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, περὶ τὰ τέλη τῆς 15' ἑκατοντατηρίδος, ὅπου ἐχειροτονήθη ἱερομόναχος. Μεταβὰς εἰς Βενετίαν ὠνομάσθη ἐφημέριος τοῦ

ἐκεῖ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἀγίου Γεωργίου. Ἐπιστάτησεν εἰς τὴν τύπωσιν τοῦ Μηναίου. Ἴδε τὸν ἀριθμὸν 30.

ΓΕΛΕΩΝ Ἱερομόναχος Ἀγιοταφίτης. Ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ τῆς Κύπρου περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 11^{ης} ἑκατονταετηρίδος. Ὁ λόγιος κληρικός οὗτος ἦτο προσκολλημένος εἰς τὴν ἐν Λειψία τυπογραφίαν τοῦ Βρέιτκοφ ὡς διορθωτῆς τῶν παρ' αὐτοῦ ἐκδοθέντων Ἑλληνικ. βιβλίων. Ἴδε τοὺς ἀριθ. 218, 224, καὶ 242.

ΓΕΡΓΑΝΟΣ (*Zagarlas*). Ἦτο ἐξ Ἄρτης, καὶ ἀριθμεῖται μεταξὺ τῶν Θεολόγων τῆς 12^{ης} ἑκατονταετ. Οἱ Δυτικοὶ δὲ πρὸς κατηγορίαν ἔγραψαν κατ' αὐτοῦ ὡς τείνοντος εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Καλβίνου. Κατὰ τὸν Ἀρλέσιον (*Harles*) ἦτον Ἐπίσκοπος Ἄρτης, καὶ γράφει τὰ ἐξῆς περὶ αὐτοῦ ἐν ταῖς σημειώσεις του ἐπὶ τῆς Ἑλλ. Βιβ. τοῦ Φαβρικίου. *Gergani, Episcopi Artensis, catechismus cujus summa capita recitantur in Refutatione, Romae 1631. graeco vulgari sermone, ex act. erud. supplement. I. p. 78. scripsit adversus transubstantionem, sed secundum sententiam Augustanae confessionis, teste de Moni, h. e. Rich. Simon; v. Acta eruditor. a. 1684. m. Nov. p. 491.*

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Τραπεζούντιος. Ἄνθρωπος ἑλλόγιμος, φιλόσοφος καὶ

Θεολόγος. Ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ ἡγεμονικῆς σχολῆς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Βραδόδα Νικολάου Ἀλεξάνδρ. Μαυροκορδάτου, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ πόνημα περὶ *Καθηκόντων*, ἐξεδόθη ἐπιμελείᾳ καὶ διορθώσει τοῦ Τραπεζούντιου τούτου. Ὁ οὗτος ἦν αἰετιος, λέγει Προκόπιος ὁ Μοραχοπολίτης, καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι Ἀνατολικοὶ ἔλαβον ἀδειαν ἐν Βιέννῃ νὰ ἔχωσιν ἓνα οἶκον ἠπροσευκτῆριον, ἤγουν Καπέλλαν. Συνέγραψε πολλὰ λογέδρια πανηγυρικὰ εἰς τὴν τοῦ Ἐκκεστοῦ Γέννησιν καὶ Ἀνάστασιν, καὶ κανόνας καὶ τροπάρια εἰς Ἀγίους, καὶ Ἀκολουθείας, καὶ στίχους καρκινιδκοῦς, καὶ ἄλλων μέτρων, καὶ ἐπιστολάς. Ἐκ τούτων δὲ τῶν διαφόρων βιβλίων δὲν ἐτυχεν νὰ ἴδω εἰμὴ μόνον ἓν. Ἴδε τὸν ἀριθμὸν 310.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ (*Ἰωάννης*). Λόγιος ἄνθρωπος τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, ἐπαγγελλόμενος ἐν Μολδοβλαχίᾳ τὸν ἔμπορον. Ἴδε τὸν ἀριθμὸν 434.

ΓΑΥΚΥΣ (*Νικόλαος*). Ἐγεννήθη ἐν τῇ περιωνύμῳ πόλει τῶν Ἰωαννίνων ἐξ εὐπατριδῶν γονέων. Ἐπιθυμῶν νὰ γένη ὠφέλιμος εἰς τὸ ἔθνος ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ εἰς Βενετίαν καὶ νὰ συζητήσῃ ἰδιαιτέραν τυπογραφίαν, πρὸς ἐκτύπωσιν ἑλληνικῶν βιβλίων. Ἦτο δὲ ἀδελφὸς τοῦ Λέογτος Γλυκὺ ἐκείνου, πρὸς τὸν

ὅποιον ὁ ἐκ Κερκύρας Ἱατροφιλόσοφος Νικ. Βούλγαρις προσεφώνησε τὸ σύγγραμμά του Κατήχησις Ἱερά, διὰ τῆς ἐξῆς ἐπιστολῆς, ἣν ἀντιγράφω ἐνταῖθα ὡς μαρτυρίαν τῆς λαμπρᾶς καταγωγῆς, καὶ τοῦ γνησίου ἑλληνισμοῦ τῆς οἰκογενείας τῶν ἐν Βενετία τυπογράφων Γλυκεῖ.

« Τῷ Ἐντιμοτάτῳ καὶ Λογιωτάτῳ Κυρίῳ Κυρίῳ Λέοντι τῷ Γλυκεῖ· ἀνδρὶ κατὰ πάντα Χρησιμωτάτῳ. Τῷ καὶ ἀξιοπρεπεστάτῳ τῆς Ἰωαννίνων Μητροπόλεως Δογοθέτῃ, Νικόλχος ὁ Βούλγαρις Χαίρειν. »

« Ἐδοξε δέ σοι φίλων ἀριστε, καὶ Γλυκύτατε ἀνατιθέναι μετὰ τὴν πατρίδα τὸ σύγγραμμά· ὡς γνησίῳ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας υἱῷ, ὑπερασπιστῇ προθυμοτάτῳ, Κληρικῷ ὑπερτίμῳ, καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων ἀρίστῳ συζητητῇ. Ὅθεν σὲ καὶ Φροντιστηρίου τοῦ τῶν Γραικῶν Πρύτανιν, καὶ τοῖς φιλλέλλησι βίβλους ὠνούμενον ἀπὸ Δυσμῶν τὰς χρησιμωτάτους, καὶ πανάριστον τῆς αὐτόθι Μητροπόλεως ἐπικριτὴν, πᾶσα Ἡπειρος γεραίρει, καὶ μεγαλύνει. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αἱ πέριξ πόλεις, καὶ νῆσοι, αὐτὸ τὸ Βυζάντιον, εὐφημεῖ, καὶ τοῦνομα τὸ Γλυκῷ καὶ μελίρρυτον αἰεὶ διὰ στόματος ἔχει. Ἴδου γὰρ συστροφὴ μελισσῶνος (Κριτῶν ιδ΄.) ἐν τῷ στόματι Λέοντος, καὶ μέλι· ἐξ ἰσχυροῦ ἐξῆλθε Γλυκῷ. Τί γλυκύτερον μέλιτος, καὶ τί ἰσχυ-

ρότερον Λέοντος; Αὐταί σου Λέων, αἱ φερωνυμίαι, τοιαῦτά σου, Γλυκῷ, καὶ τηλικαῦτα τὰ κατορθώματα.—Δημοσίᾳ ἴσασσι πάντες, καὶ ὅσας Ἐνετίησι τοῖς ἐμοῖς ἐνχαρίσω τὰς εὐεργεσίας, καὶ ὅσα Κερκύραζε οὐκ ἐπαύσω λαλῶν, ὅσα τε εἰς τὴν Κωνσταντίνου, καὶ ἔγραψας καὶ κατέγραψας, παντίπου τῆς ἀληθείας Ὑπέρμαχος, ἐτοιμότατος τῶν ὀρθοδόξων Προσπιστῆς. Τί δὲ, ἀπὸ Βουλγάρων ἔγνωμεν τοῦ πρώτου ἐκείνου τῶν Ἰωαννίνων μετοικιστοῦ Θωμᾶ τοῦ Δεσπότου τὸ Γένος· Βουλγάρων ἀπὸ καὶ τὸ Γλυκῷ· Βούλγαροι δὲ καὶ ἡμεῖς· ἐξ οὗ καὶ τὰνάθημα τοῦτοῖσι πολλῶ γε μᾶλλον εὐάρμοσον. Οἶον δῆποτε γοῦν ἰλαρῷ ἀπόδεξι τῷ προσώπῳ. Καὶ σὺν Νικολάῳ τῷ σῷ συναίμονι, στύλοι ἀμφω τοῦ Γένους· ἀρωγοὶ χρησιμώτατοι, καὶ χαριέστατοι. Ἐρρώσθε. Ἀπὸ Κερκύρας· ἀχθ΄. ἔτος τὸ Σωτήριον. »

Ἐκ τῶν τριῶν ἐν Βενετία Ἑλληνικῶν τυπογραφῶν ἦνθαι μᾶλλον ἢ τοῦ Νικολάου Γλυκῷ, καὶ μετὰ αὐτὸν τὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ Μιχαήλ, καὶ τοῦ υἱοῦ τούτου Νικολάου ἕως τὰ τέλη τῆς ΙΗ΄ ἑκατονταετηρίδος· ἤρχισεν ὁμως νὰ ἐλατούτται τὸ πλούσιον ἐμπορίον τῆς ἀφ' οὗ διαφοραὶ ἄλλαι Ἑλληνικαὶ τυπογραφίαι συστηθεῖσαι εἰς Βουκουρέστιον, Ἰάσιον, καὶ Βιέννην, ἤρχισαν νὰ ἐκδίδωσι φιλολο-

γικά και επιστημονικά συγγράμματα. Τότε λοιπόν η τυπογραφία του Γλυκεῖ ἐπεριωρίσθη εἰς μόνην τὴν μετατύπωσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν. Ἐκ-ραγείσης δὲ τῆς ἐνδόξου διὰ τὸ Ἑλληνικὸν γένος ἐπαναστάσεως καὶ συστηθέντων Τυπογραφικῶν καταστημάτων ἐν τῇ Ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι, τοσοῦτον ἠλαττώθη ἡ ζήτησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων ἐκ Βενετίας, ὥστε ἡ τυπογραφία τοῦ Νικ. Γλυκεῖ κατὰ τὸ 1831 ἔπαυσε πλέον νὰ ἐργάζεται, μετὰ δύο σχεδὸν αἰώνων ὑπάρξειν, ὡς πρὸ ὀλίγου εἶχε παύση καὶ καὶ ἐκείνη τῶν Θεοδοσίων. Ὁ Νικόλαος Γλυκεὺς ἀριθμεῖται ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν τυπογράφων τῆς 17' ἑκατονταετηρίδος ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν ἐκδοτῶν ὠφελίμων ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ὡς μαρτυροῦσι τὰ ἐν τῷ Α' Μέρει τοῦ Καταλόγου τούτου καταγεγραμμένα.

ΓΡΗΓΟΡΑΣ (*Μητροφάνης*) Ἱερομόναχος ἐκ Δωδώνης. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν Προκοπίου τοῦ Μοσχοπολίτου, ὁ κληρικὸς οὗτος ἦτο ποιητὴς καὶ ἱεροκῆρυξ, καὶ κατὰ τὸν Γεώργιον Βενδότην, ἐν τῇ *Προσθήκῃ* τῆς *Ἱστορίας* τοῦ *Μελετίου*, συνέγραψεν ἐπιστολάς, καὶ ἔβαινον τῆς Νικοτιανῆς κόνεως, ἐπιγράμματα καὶ προίμια εἰς πολλοὺς βίους ἁγίων, καὶ διαφόρους στίχους, καὶ Θεοτοκῆρια. Ἀπὸ δὲ τὰ ἐν τῷ Κατ-

λόγῳ τούτῳ καταγεγραμμένα βιβλία ἀποφαίνεται μόνον ὡς διορθωτῆς ἐκκλησιαστικῶν τινῶν βιβλίων τυπωθέντων ἐν Βουκουρεστίῳ, ὅπου πιθανῶς ἐπαγγέλλετο τὸν ἱεροκῆρυκα. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 144, 152, 154, 158 καὶ 159.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ἱερομόναχος. Ἐγενν. ἐν τῇ περιωνύμῳ νήσῳ Χίῳ ὅπου ἐχρημάτισε καὶ πρωτοσύγγελος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας τῆς λεγομένης *Ἁγίας Μορῆς τῆς Νίας*. Ἀριθμεῖται μετὰ τῶν λογίων κληρικῶν τῆς 17' ἑκατονταετηρίδος. Συνέγραψεν εἰς ἀπλήν φράσιν *Σύνοψιν τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας δογμάτων*, καὶ ὄχι *Συνταγματίον περὶ τῶν ἑπτὰ μυστηρίων*, ὡς ἐσφαλμένως ἀναφέρει ὁ Προκόπιος ἐν τῷ ποιήματί του *Ἀπαρίθμησις τῶν Λογίων Γραικῶν*. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 66.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ *Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης*. Ὁ αἰδίδιμος ποιμενάρχης οὗτος ὠνομάζετο Γεώργιος, καὶ ἐγεννήθη ἐν Δημητζίανῃ, πόλει τῆς Πελοποννήσου, ἐκ πτωχῶν γονέων, κατὰ τὸ 1751 ἔτος. Ἀποπερατωθέντων τῶν στοιχειωδῶν μαθημάτων του, μετέβη εἰς Σμύρνην παρὰ τῷ συγγενεῖ του Ἀνθίμῳ Ἱερομονάχῳ, καὶ ἐφημερίῳ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἀκολουθῶν ὑψηλότερα μαθήματα ἐν τῇ ἐκεῖ Ἑλληνικῇ σχολῇ. Τότε ἔλαβε καὶ τὸ ἱερὸν σχῆμα χει-

ροσηθηθείς Ιεροδιάκονος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερέως Σμύρνης Προκοπίου, ὅστις μετ' ὀλίγον τὸν ἀνέδειξεν Ἀρχιδιάκονόν του, καὶ ὕστερον Πρωτοσύγκελον. Ψηφισθέντος δὲ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Προκοπίου, ἔλαβε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν τούτου ὁ Γρηγόριος, ὅστις ποιμένας θεαρέστως τὴν Σμύρνην δεκατρία ἔτη ἀνέβη εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον κατὰ τὸ 1797 ἔτος. Πρώτη φροντίς του ἐτάθη ἡ σύστασις ἐν τοῖς Πατριαρχείοις μιᾶς Τυπογραφίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐδιωρίσθησαν, ἀδελφὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἔφορος καὶ ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ἐξέλεξιν τῶν ἐν αὐτῇ ἐκδιδομένων βιβλίων. Ἀλλ' ἀποθανόντος τοῦ Προστάτου τοῦ Κωνσταντινοῦ Χαντζερῆ, ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας, πίπτει ὁ Γρηγόριος ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου, ὅπερ διεύθυνεν ἕν ἔτος καὶ ἓνα μῆνα, καὶ ἐξωρίσθη εἰς Ἀθῶνα. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἑπτὰ ἐτῶν, ἀνακαλεῖται (τὸ 1807 ἔτος) ἐκ δευτέρου εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον, καὶ ἐράνη ὅπως οὖν ἡπιώτερος καὶ μᾶλλον εὐκαμπτος καὶ ἀστυκὸς ἂν καὶ ἦτο φύσει αὐστηρὸς καὶ ἰδιότροπος.

• Πλὴν καὶ οὕτως ἔχων, λέγει
• εἰς σύγγραφοι συγγραφεὺς
• (1), ἐάν ποτε παρεκαλεῖτο ὑπό τινων δυνατῶν πρὸς πρᾶ-

(1) Ἴδε Κεφάλαιος Ἱστορικὸς τῶν Πατριαρχῶν ὑπὸ Ζ. Μαθῆ, σελ. 272.

α ξιν ἀδίκον αὐτῷ φαινομένην, ἐδείκνυε πρὸς ἀπόκρισιν, διπερ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ κλειδίον α τοῦ κχτὰ τὸν Ἀθῶνα κελίου, ἐν ᾧ διέτριβεν ἐξορισθεῖς, ὡς ἔτοιμος τάχα καὶ α αὐθις πρὸς ἐξορίαν, ταύτην α μᾶλλον προτιμῶν παρά τὴν α εἰς τὰς ἀδίκους προτάσεις τῶν α δυνατῶν ἐνδοσιν αὐτοῦ. Ἀμ α δὲ κατασταθεῖς ἐξέδωκεν ἐγκυκλίους διαταγὰς, συνιστῶν α τὴν μάθησιν καὶ παρκαρινῶν α ὅλους τοὺς Χριστιανούς εἰς α ἀνέγερσιν σχολείων (2), καὶ α βελτίωσιν τῶν ὑπαρχόντων α κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν α Κωνσταντινουπολιτῶν. Μετ' α ὀλίγον δὲ φθίνεται ἐξαίφνης α ἔμπροσθεν τῆς Κωνσταντινανοπόλεως ὁ Στόλος ὁ Ἀγγλικός (εἰσῆλθε δὲ ὁ Στόλος α ἀπειλῶν τὸν Σουλτάνον, δι α πως παραιτηθῆ ἀπὸ τῆς μετὰ α τοῦ Ναπολέοντος συμμαχίας.) α Τότε ἡ Τουρκικὴ ἐξουσία πολ α λά μὲν ἐξέφερε κηρύγματα α πρὸς τοὺς ὑπηκόους, εἰς τα α χειαν κατασκευὴν τῶν περὶ α τὸ Παλάτιον προμαχώνων. α Τότε καὶ ὁ αοίδιμος Γρηγό α ριος, ὡς πνευματικὸς ἀρχηγός τῶν Χριστιανῶν, παρα α λαβῶν μεθ' αὐτοῦ τινὰς τῶν α Ἀρχιερέων καὶ πλῆθος ἱκα-

(2) Ἴδε τὴν περὶ Σχολείων συστάσεως ἐγκύκλιον αὐτοῦ καλλίστην διαταγὴν, ἐκδιδομένην ὕστερον ἐν τῷ Λογίῳ Ἑρμῆ ἐν ἔτει 1849 σελ. 203.

« νόν τοῦ Χριστιανικοῦ λαοῦ,
 « ἦλθε δι' ὀδηγίας τοῦ τότε ἐμ-
 « φρονεστάτου Διερμηνέως Ἀ-
 « λεξάνδρου Χαντζερῆ εἰς τὰ
 « κατὰ τὴν παραλίαν ὀχυρώ-
 « ματα καὶ εἰργάσθη εἰς αὐτὰ
 « δις καὶ τρίς, ἰδίαις χερσὶ συ-
 « νεπιφορήσας χῶμα, παρόντος
 « τοῦ Σουλτάνου, καὶ βλέπον-
 « τος ἄνωθεν ἀπὸ τῶν θυρίδων
 « τοῦ Παλατίου. Διὸ καὶ τοῦ-
 « ε τον ἠγάσθη ὁ Βασιλεὺς, καὶ
 « ἐτίμησεν ἐπισήμως, ἐρεθρυρὸν
 « ἐπενδύτην, ἢ καυνάκην (τα-
 « ε μουρόγουναν) ἐπενδύσας, καὶ
 « πολλὴν πρὸς αὐτὸν ἐπεβεβαί-
 « ωσε τὴν εὖνοιαν. » Ἦδη δὲ
 δύο μόνις χρόνους αὐτοῦ πα-
 τριαρχεύσαντος, ἐπελθὼν Μου-
 σταφᾶς ὁ Βακράκτῆρης εἰς τὴν
 Κωνσταντινούπολιν ἐνεθρόνισε
 (τῷ 1808) τὸν Σουλτάνον Μα-
 χμούτην Β' καὶ ὁ Γρηγόριος ἐ-
 ξαίρνης ἐκπίπτει τοῦ Θρόνου,
 καὶ κατὰ προσταγὴν ὑψηλὴν ἀ-
 νεχώρησεν εἰς τὴν νῆσον Χάλ-
 κην ἡσυχάζων ἐκεῖ. Ἀναλαβὼν
 δὲ, (κατὰ τὸ 1819 ἔτος) ἐκ τρί-
 του τὰς ἡνίας, διεύθυνε τὴν Πα-
 τριαρχεῖαν κατὰ τὸν αὐτοῦ τρό-
 πον, τὴν κοινὴν ὠφέλειαν ἀπο-
 σκοπῶν. Καὶ πάλιν ἐξέδωκε πα-
 τρικωτάτην Ἐγκύκλιον διατα-
 γὴν, προτρέπων τοὺς πάντας εἰς
 προκοπὴν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν
 παιδείαν τὴν Ἑλληνικὴν. Ἦδη
 δὲ τῆς εἰς Μολδαυίαν εἰσόδου
 τοῦ περικλεοῦς Ἀλεξάνδρου τοῦ
 Ὑψηλάντου διαμνηυθείσης εἰς
 τὴν Κωνσταντινούπολιν (τῷ

1821 Φεβρ. 10), καὶ τῆς τῶν
 Ἑλλήνων ἐπαναστάσεως προσ-
 δοκωμένης, προσκαλεῖται ὑπὸ
 τοῦ Ἀρχισατράπου ὁ Πατριάρ-
 χου Γρηγόριος μετὰ τοῦ Διερμτ-
 νέως Μουρούζη, καὶ ἐρευνῶνται
 φιλικῶς, ἂν τί γνωρίζουσι περὶ
 τῶν πραγμάτων, καὶ ἂν ὑπο-
 πτεύονται κίνησιν τῆς Πελοπον-
 νήτου, ἢ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος.
 Οἱ δὲ ἀμφότεροι ἀπεκρίθησαν,
 ὅτι αὐτοὶ οὐδεμίαν ἔχουσιν εἰ-
 δησιν περὶ ἐπαναστάσεως τῶν
 ὑπηκόων (Ῥαγιάδων). Παρηγ-
 γέλθησαν λοιπὸν μετὰ πολλῆς
 φιλοπροσύνης, νὰ ἀναγγεῖλωσιν
 εὐθὺς πρὸς τὸν Ἀρχισατράπην,
 ἂν τι μάθωσιν ἕστερον, καὶ οὕ-
 τως ἀπελύθησαν. Ἐφεξῆς κατὰ
 τὴν 23 Μαρτίου προτάσσεται ὁ
 Πατριάρχης δι' Ὑψηλοῦ Ὁρι-
 σμοῦ νὰ διακηρῖξῃ διὰ γράμμα-
 τος Ἐγκυκλίου Πατριαρχικοῦ
 πρὸς πάντας τοὺς ὑπηκόους ἀ-
 μνηστῆν ἐκ μέρους τῆς Ἐξου-
 σίας, ἂν τις παρεσύρθῃ, πλανῆ-
 θεῖς εἰς τὴν (ἤδη ἀνκκαλυφθει-
 σαν) Ἐταιρείαν ἀφορίσῃ, δὲ συγ-
 χρόνως ἐπαρώμενος τὰς φρικτο-
 τάτας ἀρᾶς τὸν Ὑψηλάντην καὶ
 τοὺς μετ' αὐτοῦ συναποστάντας,
 λύσῃ δὲ καὶ τὸν δρκον τῶν Ἐ-
 ταιριστῶν. Τὸ γράμμα τοῦτο
 ἐγράφη καὶ ἐστάλη παντοῦ, ὡς
 ὁ ἀφορισμὸς κατὰ τοῦ Ὑψηλάν-
 του καὶ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Μολ-
 δαυίας Μιχαὴλ Σούτσου ἀνε-
 γνώσθη εἰς τὸ Πατριαρχεῖον,
 ἀλλὰ ἡ ὑπκοὴ αὕτη τοῦ Γρη-
 γορίου εἰς ὄλας τὰς διαταγὰς

τοῦ Σουλτάνου δὲν τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον μετὰ τῆς εἰς τὴν Υ. Π. διθείσης ἀγγελίας τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαναστάσεως. Διὸ πλῆθος μέγα στρατιωτῶν περικυκλοῦσι τὸ Πατριαρχεῖον, καὶ ἀπάγεται ὁ Γρηγόριος πρὸς τὸν Ἰπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ κείθεν πρὸς τὸν Ἀρχισατράπην Χαλέπην ἐξετασθησόμενος ὡς ὑπεύθυνος, καὶ τέλος φέρεται κατὰδικος, καὶ κρεμάται εἰς τὴν θύραν τοῦ Πατριαρχείου. Ἐμεινε δὲ ὁ αἰόδιμος Γρηγόριος κρεμάμενος τρεῖς ἡμέρας, καὶ μετὰ ταῦτα ῥίπτεται τὸ σῶμά του εἰς τὴν θάλασσαν παρατυρθὲν διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ Φαναρίου ὑπὸ τῶν Ἑβραίων, εἰς τοὺς ὁποίους παρεδόθη πρὸς μεγάλη ἐραν κατασχύνην. Ἀπὸ δὲ τῆς θαλάσσης ἀνεληθὼν, ἀνέλαβε τὸ λείψανον τοῦ μάρτυρος Πατριάρχου τούτου πλοίαρχός τις Ἑπτανήσιος, Σκλάβος καλούμενος, καὶ μετέφερεν εἰς Ὀδησσὸν, ὅπου ἔτυχε λαμπροτάτης κηδείας δαπάναις καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου. Ὁ ἐπιάρχης Γρηγόριος εἶναι ὁ δεύτερος Πατριάρχης ὅστις ἠγχονίσθη ὑπὸ τῆς Σουλτανικῆς Ἐξουσίας ἐν διαστήματι δύο σχεδὸν αἰώνων. Ἦτον εἷς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, ἔχων μεγάλην τάσιν πρὸς τὴν διάδοσιν τῶν φώτων τῆς παιδείας. Ἐγκρατῆς δὲ τῆς Ἑλληνικῆς μετέφρασεν εἰς τὴν ἀπλῆν διάλεκτον τοὺς

περὶ Ἱερωσύνης λόγους τοῦ Χρυσοστόμου, τυπωθέντας ἐν Βενετιῶν τῷ 1783 καὶ ὄχι τῷ 1782 ὡς σημειώνει ὁ βιογράφος του Κ. Μαθᾶς, ὅστις ἐπίσης λανθάνεται λέγων, ὅτι ὁ αἰόδιμος Γρηγόριος ἐξέδωκε τὴν παράφρασιν τῶν εἰς τὴν Ἑξαήμερον Ὀμιλιῶν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τῷ 1810, ἐνῶ τὸ πόνημα τοῦτο ἐξεδόθη τῷ 1807 κατὰ διαταγὴν μόνον τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 303 καὶ 410.

Δ.

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ (Ἰωάννης ὁ καὶ Στουδίτης). Λόγιος ἀνὴρ τῆς 15' ἑκατονταετηρίδος, γεννηθεὶς ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ἱεροδιάκονος ὢν συνέταξεν εἰς ἀπλῆν φράσιν Λόγους μ', οἵτινες ἐκδοθέντες πολλάκις ὑπὸ τ' ὀνόματι Θεσαυρὸς, εἰς χρῆσιν τῶν ἀμειψῶν ἱερέων, ἀναγινώσκονται εἰς τὰς ἐορτὰς ὄλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἐνεκα δὲ τῆς παιδείας του καὶ χρηστότητος τῶν ἠθῶν του προὔχειρίσθη Ἐπίσκοπος Αἰτῆς καὶ Ρενδίνης, καὶ μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν τινῶν Ἀρχιεπίσκοπος Ναυπάκτου καὶ Ἀρτῆς, καὶ Πατριαρχικὸς Ἐπίσκοπος Αἰτωλίας. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 9.

ΔΑΝΙΗΛ Μοναχὸς Πελοποννήσιος. Εἷς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 369.

ΔΑΠΟΝΤΗΣ (Κωνσταντῖνος)

ρος). Ἐγεννήθη μὲν, κατὰ τὸ 1707 ἔτος, ἐν τῇ νήσῳ τῶν Σποράδιων Σκοπέλω, ἀνετράφη δὲ ἐν Βουκουρεστίῳ, ὅπου ἐδιδάχθη τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, καὶ ἐκατατάχθη εἰς τὸν ἱερὸν κλῆρον τῆς Μολδοβλαχίας ὡς Ἀναγνώστης. Χειροτονηθεὶς δὲ Ἱερεὺς, μετονομάσθη **Καισάριος** ἀντὶ Κωνσταντίνου. Μετὰ ταῦτα ἔλαβε καὶ παρὰ τοῦ ἡγεμόνου τῆς Μολδαβίας τὸ ἀξίωμα τοῦ **Καμινάρη**. Πρῶτον τοῦ ἔργου εἶναι ἡ ἐκδοσις Ἀκολουθιῶν τριῶν Ἀγίων συντάξας μετέπειτα καὶ μεταφράσας ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς ἀπλὴν φράσιν διάφορα ἐκκλησιαστικά, ἠθικά τε καὶ ἱστορικά ποιήματα διὰ στίχων ὁμοιοκαταλήκτων πολιτικῶν. Ὅλα τὰ ποιήματα ταῦτα εἶναι πλήρη ποιητικοῦ μέλιτος, καὶ ἀποδεικνύουσιν τὴν πολυμαθεῖαν τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἀπεβίωσε σχεδὸν ὀγδοηκοντούτης κατὰ τὸ 1789 ἔτος ἐν τῇ κατὰ τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος ἱερᾷ μονῇ τοῦ Ξηροπέταμου. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 183, 196, 229, 235, 253, 254, 274, 282, 273, καὶ 289. Κατὰ μίαν δὲ βιβλιογραφικὴν σημείωσιν τοῦ **Λογίου Ἑρμοῦ** ἐτυπώθησαν ἐν Βενετίᾳ καὶ τὰ ἐφεξῆς ποιήματα τοῦ Δαπόντε, ἅτινα δὲν ἔτυχε νὰ λάβω ἀνά χειρας.

1) Ῥόδον τὸ ἀμάραντον περιέχον ὕμνους εἰς τὴν Θεοτόκον τῷ 1778. εἰς 8ον.

2) Θέατρον Βασιλικὸν. Πε-

ριέχον ἱστορίας διαφόρων Βασιλείων. τῷ 1780. εἰς 8ον.

3) Γεωγραφικαὶ ἱστορίαι, καὶ περὶ τῆς νέας νήσου τῆς πλησίον τῆς Σαντορίνης ἀναδοθείσης. τῷ 1775. εἰς 8ον.

4) Διάφορα ἄλλα ἠθικά τε, ἀστεία καὶ παροΐνια, οἷον Ἄνθη νοητὰ. = Κῆπος Χάριτος. = Φανάριον τῶν γυναικῶν. = Βίβλος Βασιλειῶν. = Βίοι ἀγίων ἀνδρῶν. = Ἀνθολογία. = Ἐπιστολὴ περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου πρὸς τοὺς ἐν Βλαχο-Μολδαβίᾳ ἄρχοντας. = Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, καὶ σπανίων πραγμάτων τοῦ Κόσμου, καὶ ἄλλα πολλὰ.

ΔΕΚΑΔΥΟΣ (*Ἰουσιῖνος*). ε Ἦτο ὁ ἀνὴρ οὗτος Κερκυραῖος (*) καὶ ἐγκρατὴς τῆς μητρικῆς γλώσσης, τῆς ὁποίας τὴν γνῶσιν ἔστρεψε πρὸ πάντων εἰς τὰς μελέτας τῶν ἱερῶν βιβλίων. Ἄλδος ὁ Μανούτιος, ὅστις τὸν παρεκίνησε νὰ μεταβῇ εἰς Βενετίαν, ἵνα ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν διόρθωσιν τῶν ἑλληνικῶν συγγραμμάτων τὰ ὁποῖα ἐκ τύπου αὐτοῦ ἐξήρχοντο, ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν φυσικῶν τοῦ Ἀριστοτέλους τὸν λέγει « θαυμαστῆς ἀγχινοίας καὶ ἄκρον τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν νεανίσκον. » Ὁφεληθεὶς ὁ Δεκάδουος ἐκ τῆς φιλίας τοῦ

(*) Τὴν σύντομον βιογραφίαν ταύτην τοῦ Δεκαδύου ἐρανίσθη ἐκ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος Ἑλληνομνήμ. φύλ. 4. σ. 196 καὶ 204,

Ἰαλδοῦ ἐδημοσίευσε διὰ τῶν τύπων αὐτοῦ τὸ *Ψαλτήριον*, εἰς τὸ ὁποῖον προτάσσει καὶ προοίμιον δι' οὗ ἀποδεικνύεται ὁ θρησκευτικός του ζήλος. Δι' ἀγνώστους εἰς ἡμᾶς αἰτίας ἢ πρὸς τοῦ Ἰουστίνου ἐπαγγελθεῖσα τῶν ἄλλων ἱερῶν βιβλίων δημοσίευτις δὲν ἐπετελέσθη, καὶ τὸ Τριώδιον, τὸ Πεντηκοστάριον καὶ ἡ Παρχκλητικὴ ἐτυπώθησαν τὸ πρῶτον, καθ' ἣν ἐποχὴν οὔτε ὁ Ἰουστίνος ὑπῆρχε πλέον, ὡς ὁ Μανούτιος. Ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ συγγεγραμμένῳ βίῳ τοῦ διὰ Χριστὸν ἀθλήσαντος Ἰωάννου δὲν ἐμφαίνεται πότε ἐκεῖνος ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον, ἀλλ' ὁ Νικόδημος λέγει ὅτι τῷ 1526, καὶ τὸ ἔτος τοῦτο χρησιμεύει εἰς ἡμᾶς ὡς ἔσχατος ὄρος τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἤκμασεν ὁ Ἰουστίνος. Διατὶ δὲ μετέβαλεν (ἐν τῇ Ἀκολουθίᾳ ταύτῃ) τὴν κατάληξιν καὶ τὴν κλίσιν τοῦ ἰδίου ἐπωνύμου (*Δεκαδύωτος ἀντὶ Δεκαδύου*), δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἐκτὸς ἐὰν ὑπ. τεθῇ ὅτι κατὰ τὸ ἔθος τῶν χρόνων ἐκείνων ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ ὁσμὴν τινα ἀρχαιότητος διὰ τῆς εἰς τὸ δύο ἀντικαταστάσεως τοῦ *Δύου*. Ἡ ἀπορία αὕτη τοῦ σοφοῦ συντάκτου τοῦ Ἑλληνομνήμονος ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν ἐφεξῆς σημείωσιν τοῦ Harles Ἀρλεόλου, ἣτις ἀναγινώσκειται ἐν τῷ Τόμ. XI τῆς Βιβ. τοῦ Φαβρικίου σελ. 661,

ἐκ τῆς ὁποίας ἐξάγεται ὅτι ὑπῆρχαν δύο Ἰουστῖνοι, ὁ εἰς ἀρχαῖος *Δεκαδύων*, καὶ ὁ ἕτερος νεώτερος *Δεκαδύου*. *Iustinus Decadion in ecchesi canonum S. Basilii, epistola ad Amphilocium comprehensorum id. p. 400. Fabr. Paris. in Bibl. publ. MCCCLXXIII n°. 12. Iustini Decadii, Graeci recentioris, epistola ad Timotheum, qua ipsum hortatur, ne ecclesiae graecae dogmata deserat. — Iustini Decadii epistola ad Manuelem rhetorem, Mediol. in bibl. Ambros. V. Mont. fauc. Bibl. biblioth. MSST. p. 500. α' Ὁ Παπαδόπουλος (Praenot. Mystag. σ. 400) κατὰ τὸν Ἑλληνομνήμονα, λαλεῖ περὶ τοῦ Ἰουστίνου ὡς γνωστοῦ καυογογράφου, καὶ ἀναφέρει τὴν καυορικὴν αὐτοῦ ἔκθεσιν εἰς τὴν πρὸς Ἀμφιλόχιον ἐπιστολὴν τοῦ Βασιλείου. Ποῦ δὲ τὸ πόνημα τοῦτο κεῖται ἀνέκδοτον, ἢ ἐὰν διέφυγε τὴν φθορὰν τοῦ χρόνου, ἀγνοοῦμεν. Ὁ πόνημα τοῦτο κεῖται ἐν τῇ Δημοσίᾳ Βιβλ. τῶν Παρισίων ὡς ἀναφέρει ὁ Ἀρλέτιος ἐν τῇ ἀνωρηθείσῃ σημειώσει του, ἣτις, εἶναι ἀξίον ἀπορίας, πῶς ἐξέφυγεν ἀπὸ τὴν ἀγχίνοϊαν τοῦ πολυμαθεστάτου συντάκτου τοῦ Ἑλληνομνήμονος. Ἴδε τοὺς ἀριθ. 2, 322 καὶ πρὸ πάντων τὴν σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τούτου.*

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (Πολυγράφου)

νιος), Θράξ. Ἠκμασε περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος, διδαχθεὶς τὴν ἱατρικὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Χάλλης. Μαθητὴς δὲ ὢν τῆς ἐπιστήμης ταύτης μετέφρασεν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ποίημα Θεολογικὸν πρὸς χρῆσιν τῶν παιδῶν. Ἴδε τὸν Ἄριθμὸν 269.

ΔΙΑΚΡΟΥΣΗΣ (Ἀκάσιος). Κεφαλλῆν Ἱερομόναχος, ζῆσας περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τοὺς Ἄριθμοὺς 81, 103 καὶ 329.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Μητροπολίτης Ἀδριανουπόλεως. Συνέταξε καὶ ἐξέδωκε διδασκὰς πρὸς χρῆσιν τῆ ἐπισκοπῆς τοῦ περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τοὺς Ἄριθμοὺς 276 καὶ 281.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ζηγορεὺς Ἱερομόναχος. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν ἀκμασάντων περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἄριθμὸν 324.

ΔΟΣΙΘΕΟΣ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Ἐγεννήθη ἐν Κορίνθῳ ἐκ τῆς ἀρχαίας καὶ λαμπρᾶς οἰκογενείας τῆς Πελοποννήσου Νοταρᾶ, περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἀπεβίωσε, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ', ἐτῶν ἑκατὸν ὀκτώ τῆς ἡλικίας του. Ἴδοὺ τίνε τρόπῳ ἐκφράζεται περὶ αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ὁ Ἑλλάδιος (1). *Tomus Agapes, autore Dositheo Patriarcha Ierusalymitano, de*

cujus Doctrina atque egregie (γρ. egregiis) gestis infinita haberem narranda, ex ungue tamen, ut aiunt, facile leonem cognosceret. L. B. si ear. XIX Nobilissimi Ricauti de statu Graec. Eccles. legerit. Hic Patriarcha supremum obiit diem CVIII. anno aetatis suae. Ante annos VII. circiter, de quo Ricautus supra citato loco ita loquitur: « La manière violente dont l'exécuta Dositheé, Patriarche de Jerusalem, Prélat plein de feu, et plein de hardiesse, remuant, et entreprenant, irrita infiniment les Latins. Mais leur colére se trouva entièrement impuissante faute de forces, pour venger (γρ. pour se venger). Et d'aileurs, tous les presens, qu'ils firent ou offrèrent, au Vesir, toutes les instances des Ambassadeurs furent également incapables, de faire revenir ce Ministre, qui demeura inexorable. etc. » Ejecit enim Latinos e templo Ierusalymitano, utpote quo in loco libertatem consecrandi, magno pretio Rex Gallorum et Summus Pontifex a Sultano emerat, neque ulla spes amplius haec licentiam recuperandi mansit. Hic homo tanquam Patriarcha Ierusalymitanus, Mo-

(1) *Status praesens Ecclesiae Graecae* σελ. 14.

scoviam atque Georgiam aliquoties nomine totius orientalis Ecclesiae petiit, ibique tanta gessit, ut incredibilis ejus opera videantur. Linguae Turcicae, Arabicae, Moscovicae, Georgicae, Graecae et Latinae, peritissimus erat. Multa ejus scripta inedita manserunt. Tomus Agapes, de quo supra diximus, V. ni fallor Alphab. exsuperat, in folio magno in Anglia quidem in Bibliotheca Botleiana, in Germania vero, in Bibliotheca Orphanotroph. Halae, nisi me omnia fallunt, asservatur. Hic Patriarcha multorum aliorum scripta in Walachia imprimi curavit, quorum nonnullos hic recitare operae pretium est: Simeonis Thessalonicens. Opera omnia. Nectarium Patriarchae antecessoris sui. quem libellum Petrus Alexius etiam Latine imprimendum curavit, Londini (*). Errat forte in hoc Celeberrimus Ioh. Fechtius, qui hunc Iassi Graece impressum existimat (**).

(*) Τὸ Λατινιστὶ πόνημα τοῦτο ἐδωρήθη παρ' ἐμοῦ εἰς τὴν Δημοσίαν Βιβλιοθήκην τῶν Ἀθηνῶν.

(**) Περὶ τῆς τυπώσεως τοῦ αὐτοῦ πονήματος Ἑλληνιστὶ εἰς Ἰάσιον λανθάνεται ὁ Ἑλλάδιος καὶ ὄχι ὁ σοφὸς Γερμανὸς Φέγτιος, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 412 καταγραφὴ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίου ἐν

ΕΜΠΟΡΟΚΟΜΗΤΗΣ (Χριστόφορος) Ἱερομόναχος. Ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις, περὶ τὰ τέλη τῆς 12. ἑκατονταετηρίδος, καὶ διεκρίνετο ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ὡς Ἱεροδιδάσκαλος, καὶ ἄριστος Θεολόγος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 176.

Ζ.

ΖΑΝΕΣ (Ἐμανουήλ). Ἴδε ΠΟΥΝΙΑΛΗΣ.

ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ (Ἀπόστολος). Πελοποννήσιος, καὶ λόγιος ἀνὴρ ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 433.

ΖΥΓΑΔΙΝΟΣ (Εὐθύμιος.) Εἰς τῶν λογίων μοναχῶν τῆς 12. ἑκατονταετ. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 154.

ΖΩΓΡΑΦΟΣ (Μάρκος). Πελοποννήσιος, καὶ λόγιος ἀνὴρ ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 11. ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν ἀριθμ. 178.

Θ.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ (Δημήτριος). Ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 11. ἑκατονταετηρίδος τῷ πρόντι Καταλόγῳ. Διὸ ὁ πολυμαθέστατος Φαβρίκιος, σύγχρονος τοῦ Ἑλλαδίου, ὀρθῶς ἔγραψεν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βιβλιοθήκῃ του, τὴν σημείωσιν ταύτην: Dositheus, patriarcha Hierosol. Nectarium antecessoris sui ἀντιρρήσιν contra Petrum Franciscanum de imperio papae in ecclesiam, graece vulgavit Iassii in Moldoblachia siue Moldaviae a. 1682 fol. minore. Sumt. et auctoritate Dosithei, edita ab Anthimo, episcopo Remnic sub titulo Τόμος Χαρᾶς etc. Remnic 1705 fol.

δος, ὅπου ἐπαιδεύθη εἰς τὰ σοιχειώδη Ἑλληνικά γράμματα. Μεταβάς δὲ εἰς Βενετίαν, χάριν ἐμπορίου, ἐσύστησεν αὐτοῖς κατὰ τὸ 1762 ἔτος Ἑλληνικὴν τυπογραφίαν ἧτις ἀμιλλᾶτο μετ' ἐκείνης τοῦ Γλυκεῖ εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐκκλησιαστικῶν τε καὶ φιλολογικῶν βιβλίων. Ἀποδιδάσκων δὲ τούτου ἐν τῇ Ῥώμῃ πόλει περὶ τὰ τέλη τῆς αὐτῆς ἑκατονταετηρίδος, ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς τυπογραφίας ὁ υἱὸς τοῦ Παύλου, ὅστις τὴν διετήρησε μέχρι τὰ πρῶτα ἔτη τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως.

ΘΕΟΔΩΡΙΟΣ (Ἀθανάσιος). Ἱερομόναχος ἐξ Ἰουαννίνων, καὶ εἰς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς III' ἑκατονταετηρίδος. Ἐπιστολὰ δὲ καὶ ἐπιμεινία αὐτοῦ ἐξεδόθη τὸ *Πηγάδιον*. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 458.

ΘΕΟΤΟΚΗΣ (Νικηφόρος.) Ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1736 ἔτος εἰς Κέρκυραν, ἐξ εὐπατριδῶν μὲν γονέων, ὅχι δὲ καταγεγραμμένων ἀπὸ ἐκείνης τῆς οἰκογενείας εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Βενετικὴ Ἀριστοκρατία ἀπένευε τὸν κληρονομικὸν τίτλον τοῦ *Κόμητος*. Ὁ πατὴρ τοῦ ὀνομάζετο *Στέφανος*, καὶ αὐτὸς *Νικόλαος* πρὶν λάβῃ τὸ σῆμα τοῦ Ἱερομονάχου. Ἐκπαιδεύθει δὲ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα παρὰ τοῦ Ἱερεμίου *Καββαδία*, σχολάρχου τοῦ ἐν Κερκύρα Ἑλληνικοῦ κοινοῦ φροντιστηρίου, ὅπου ἐξεπαιδεύθη καὶ

ὁ συμπολίτης τοῦ Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις, μετέβη εἰς Ἰταλίαν πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν μαθημάτων του καὶ ἐδιδάχθη ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Παταυίου, τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὰ μαθηματικά πρὸ πάντων, τῶν ὁποίων ἦτον εἰς τὸ ἄκρον ἐραστής. Ἐπιστρέψας δὲ ἐν τῇ πατρίδι του, κατὰ τὸ 1762, ἐχειροτονήθη Ἱερομόναχος, καὶ ἐγένετο διδάσκαλος τῆς Μαθηματικῆς καὶ φυσικῆς ἐπιστήμης, ἐπαγγελλλόμενος συνάμα τὸν Ἱεροκλήρυκα εἰς τὸν Ὀρθόδοξον λαὸν τῆς Κερκύρας, συρρέοντα μετ' ἀγαλλιάσεως εἰς τὰς διδασχάς του. Μετ' ὀλίγον δὲ μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἔτυχε καλὴν ὑποδοχὴν παρὰ τοῦ Πατριάρχου Σαμουήλ, διορίσαντος αὐτὸν Ἱεροκλήρυκα τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. Συνδέσας μεγίστην φιλίαν μετὰ τῆς αὐθεντικῆς οἰκογενείας τοῦ Γκίκα, καὶ ἀποθανούσης τῆς μητρὸς τοῦ Γρηγορίου Γκίκα Ἱγεμόνος τῆς Βλαχίας, ἐξευώνησεν ἐν τῇ κηδείᾳ αὐτῆς ἐπιτάφιον λόγον, παρόντων τοῦ Πατριάρχου καὶ ἄλλων τῶν μεγάλων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ ἐπιτάφιος λόγος οὗτος συνετάχθη μετὰ αὐτὴν ὑπερβολὴν περὶ τῶν ἀρετῶν τῆς ἀποθανούσης, ὥστε ὁ αὐστηρὸς Σαμουήλ, καταβαίνοντας τοῦ Θεοτόκη ἐκ τοῦ αἵματος καὶ γονυπετῶς ἀσπάζομένου τὴν δεξιάν αὐτοῦ, κατὰ τὴν Ἐκκλη-

σιαστικὴν τάξιν, εἶπεν αὐτῷ μεγαλοφώνως. « Ἡ Ἐκκλησία θέλει Ἱεροκλήρυκας καὶ ὄχι κόλακας. » Ὁ Θεοτόκης μὴ ὑποφέρων τὴν ἐπίσημον προσβολὴν ταύτην, τῇ αὐτῇ στιγμῇ παρητήθη ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Ἱεροκλήρυκος ἐν τῷ Πατριαρχείῳ, καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως εἰς Ἰάσιον. Αὐτόθι δὲ ἐγένετο σχολάρχης τῆς Αὐθεντικῆς σχολῆς, ἐνθα συνηθροίσθη μέγας ἀριθμὸς ἀκροατῶν. Μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν εἰς Λειψίαν τῆς Σαξονίας, ὅπου ἤδη εὕρισκετο ὁ συμπολίτης του Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις, καὶ ἐξέδωκε διάφορα συγγράμματα. Κατὰ περίεργον δὲ σύμπτωσιν ἐνῶ ὁ Εὐγένιος ἐπροσκαλεῖτο παρὰ τοῦ στρατάρχου Θεοδώρου Ὁρλδφ νὰ μεταβῇ εἰς Ῥωσίαν ὁ Νικηφόρος ἐκλέγετο παμψηφεί, κατὰ τὸ 1772, ἔτος, ἀπὸ τοὺς ἐν Βενετία παροίκους Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς, Ἀρχιερεῖς τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἀλλὰ ὁ Νικηφόρος δὲν ἐδέχθη τὴν τοσοῦτον ἐντιμον καὶ κολακευτικὴν δι' αὐτὸν ἐκλογὴν, εἴτε διότι ἐφοβεῖτο μήπως ἡ Γερουσία τῶν Ἐνετῶν δὲν ἤθελε τὸν ἀναγνωρίσει Ἀρχιερεῖα, εἴτε διότι ἐπεθύμει νὰ μεταβῇ εἰς Ῥωσίαν, κατὰ παρακίνησιν ἴσως τοῦ Εὐγενίου. Καὶ πραγματικῶς ὅτε ὁ φῶσῆρ οὗτος τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους παρητήθη ἀπὸ τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον Σλαβογίου καὶ Χερ-

σῶνος προτάσει αὐτοῦ, ἡ ἐκεῖσε Ἱερὰ Σύνοδος ἀνηγόρευσε εἰς τὸν χηρεύοντα ἐκείνον θρόνον τὸν Νικηφόρον Θεοτόκην κατὰ τὸ 1779 ἔτος. Μετὰ ταῦτα μετετέθη εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν τοῦ Ἀστραχανίου καὶ Σταυρουπόλεως, ἐνθα διὰ τε τοῦ ζήλου του πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερῶν καθηκόντων του, καὶ διὰ τῶν σοφῶν διδασχῶν του, πλείονες τῶν πέντε χιλιάδων αἰρετικῶν ὀνομαζομένων Ῥαυκολήκων ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Παρελθόντος ὁμως χρόνου ἱκανοῦ, καὶ παραιτήσας τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν του θρόνον, μετέβη πρὸς ἡσυχίαν του εἰς Μόσχαν, ὅπου μονάζων κατεγίνετο πάντοτε εἰς συγγραφὴν ὠφελίμων πονημάτων ἃ ἐξέδωκεν εἰς τύπον δαπάνῃ τῶν γενναίων ἀδελφῶν Ζωσιμάδων. Νοσήσας δὲ ἀπέβίωσεν ἐν τῇ μεγαλουπόλει ταύτῃ τῆς Ῥωσσίας, κατὰ τὸ 1800 σωτήριο ἔτος, καὶ τὸ 64 τῆς ἡλικίας του. Ὁ Νικηφόρος Θεοτόκης ἦτον ἐγκρατέστατος τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Ἰταλικῆς, Γαλλικῆς, Γερμανικῆς καὶ Ῥωσικῆς γλώσσης. Ἀνεφάνη δὲ ῤήτωρ γλαφυρώτατος, σοφώτατος Θεολόγος, καὶ ἄριστος μαθηματικός. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 225, 238, 249, 261, 270, 340, 336 καὶ 415. Ἴδοὺ δὲ καὶ τὰ ἐπισημονικά του συγγράμματα.

α) Στοιχείων Μαθηματικῶν ἐκ παλαιῶν καὶ νεωτέρων συγ-

ρανισθέντων, ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου πρώην Ἀστραχανίου κυρίου Νικηφόρου, φιλοτίμῳ δὲ δαπάνῃ ἐκδοθέντων ὅπως δωρεὰν διανέμονται τοῖς ἐν τοῖς ἑλληνομουσίοις φοιτήται, ὑπὸ τῶν τιμιωτάτων καὶ φιλογενῶν αὐταδέλφων Ζωσιμᾶ. Ἐν Μόσχᾳ, ἐν τῷ τῆς Κοινότητος Τυπογραφείῳ ἔτει 1798 — 1799, Τομ. 3. εἰς 8ον.

6) Ἐπιτομὴ Γεωγραφίας ἑρμανισθέντα ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Νικηφόρου τοῦ Θεοτόκου, πλείστοις δὲ σημειώμασι καὶ σχήμασι πλούτισθέντα ὑπὸ Ἀνθίμου Γαζή. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῶν αὐταδέλφων Ζωσιμάδων ἵνα διανέμονται δωρεὰν εἰς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν φροντιστηρίων. Ἐν Βιέννῃ ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Γ. Βεντότη 1804 (*) εἰς—8ον.

ΘΕΟΤΟΚΗΣ (Ἀνδρέας). Ἀνεψιὸς τοῦ ἀοιδίμου Νικηφόρου, γεννηθεὶς περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς περὺσας ἑκατονταετηρίδος. Εἶναι δὲ ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ ἀποβιώσαντος Βέρωνος Ἐμμανουήλ, πρώτου Προέδρου τῆς Ἑπτανησιακῆς Γερουσίας, τιμηθέντος παρὰ τοῦ συντάγματος τῆς Ἰονίου Πολιτείας μετὰ τὸν τίτλον τοῦ Ἰψηλοτάτου Ἀποπερατωθέντων τῶν στοι-

(*) Ὁ Ἀόγιος Ἑρμῆς τοῦ ἔτους 1811, σελ. 470, ἀναφέρει ἐσφαλμένως ὅτι ἡ Γεωγραφία αὕτη ἐτυπώθη κατὰ τὸ 1803 ἔτος.

χειωδῶν μαθημάτων του ἐν Κερκύρα μετέβη εἰς Παρισίους πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν ἐν τῇ Νομικῇ. Ἐπιστρέψας δὲ ἐν τῇ Πατρίδι του ἐδιωρίσθη εἰς πολιτικὴν θέσιν, τὴν σήμερον ἰδιωτεύει. Ἴδε τὸν Ἀριθ. 430.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ ἐκ Ναούσης, Ἱερομόναχος. Ἐζή περὶ τὰ μέσα τῆς 11'. ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 230.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ἐξ Ἰωαννίνων, Ἐπίσκοπος Καμπανίας. Εἰς τῶν λογίων Ἱεραρχῶν τῆς 11'. ἑκατονταετηρίδος, διακριθεὶς ὡς καλὸς Θεολόγος. Ἐγραψεν εἰς ἀπλήν φράσιν. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 292.

ΘΕΩΝΑΣ Παροναξίας, ὑστερον Θεσσαλονίκης, καὶ Ἐξάρχος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἐζή περὶ τὰ μέσα τῆς 12'. ἑκατονταετηρίδος. Περὶ τοῦ λογίου τούτου ἀρχιερέως τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κάμνει μνεῖν ὁ Κρούσιος ἐν τῷ συγγράμματι του Germano-Graecia. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 12.

I.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ Λαρίστσης Μητροπολίτης, ὁ καὶ τὸ ἐπώνυμον Τρανός, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ 1572 ἔτος. Ἦκον ἐγκρατέττατος τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, καὶ τῶν Θείων Γραφῶν. Πρὸς τοῦτον ἔγραψαν οἱ ἐν Τυβίγγῃ Λουθηρανοὶ Θεολόγοι τρεῖς ἐπιστολάς ζητοῦντες δισαφήτεις περὶ

των δογμάτων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἀπήντησεν ὁ Ἱερεμίας συνοδικῶς διὰ τριῶν ἐπιστολῶν, ἐξελέγγων καὶ τὰς τῶν Ἀναμορτωτῶν περὶ τὴν εὐσεβειαν κλινοτομίας, καὶ νοθετῶν αὐτοὺς εὐαγγελικώτατα (*). Μολονότι ἦτον ἐνάρετος ποιμενάρχης φροντίζων μετὰ ζήλου περὶ τῆς εὐπρεπείας τῶν ἱερῶν ναῶν, ὑπέκυψεν καὶ αὐτός εἰς τὰς μηχανορραφίας τοῦ φθόνου. διὸ μετὰ ἐπτὰ ἔτη, καὶ ἡξίμηναι, τὸ 1579, τὸν διαδέχεται ὁ προκάτοχος τοῦ Μητροφάνη, ὅστις μόλις ἐννέα μῆνας προστὰς τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου, ἀπεβίωσε. Διάδοχος δὲ τούτου γίνεται ἐκ νέου ὁ Ἱερεμίας· πλὴν μετὰ τέσσαρα ἔτη τῆς Πατριαρχείας του ἐκβάλλεται καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ θρόνου βιαίως, καὶ ἐξορίζεται εἰς Ῥόδον ὡς κακόβουλος τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους διαβληθεὶς ὑπὸ τοῦ διαδόχου του Παχυμείου τοῦ Β'. Παρελθόντων δὲ δύο ἐτῶν, ἤγουν κατὰ τὸ 1586 μετακαλεῖται εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐκ τρίτου ὁ Ἱερεμίας. Μεταβὰς τότε εἰς Ῥωσσίαν μετ' ἄλλων τριῶν Ἀρχιερέων διὰ οικονομικὰς ἀνάγκας τοῦ Πατρι-

(*) Ἐξέδωκεν ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας καὶ Τόμον Συνοδικὸν κατὰ τῶν ἐπι-χρήμασι χειροτονουμένων, καὶ τῶν λαμβανόντων ἢ χορηγούντων Ἐμβασίκια, κηρύξας αὐτοκαθαριετούς τοὺς τριούτους. Ἴδε Μελετ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Τομ. Γ' σελ. 401.

αρχείου, καὶ προσκληθεὶς παρὰ τοῦ Τζήρου Θεοδώρου Ἰβανόβιτς νὰ τιμήσῃ τὸν Ἀρχιερατικὸν Θρόνον τῆς Μόσχας μετὰ τίτλον Πατριάρχου, ἐσυγκατένευσε καὶ ἐχειροτόνησε, τῇ 26 Ἰανουαρίου 1589 ἔτους πρῶτον Πατριάρχην τῆς ἐν Ῥωσσίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τὸν Μητροπολίτην Μόσχας Ἰώβ. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ποιμάνας ἡσυχῶς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν ὀκτὼ ἔτη, ἀπεβίωσε κατὰ τὸ 1594. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 218.

ΙΕΡΟΘΕΟΣ Πελοποννήσιος. Ἱερομόναχος ἐκ τῆς Μονῆς τῶν Ἱερώων κειμένης κατὰ τὸ ὄρος τοῦ Ἄθω, καὶ εἰς τῶν λογίων τῆς III' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 169.

ΙΕΡΟΘΕΟΣ ἐκ Σμύρνης. Ἱεροδιδάσκαλος καὶ θεμελιωτῆς τῆς ἐν Σμύρνη Ἑλληνικῆς σχολῆς. Ἐχαιρε δικάως φήμην πεπαιδευμένου ἀνδρός, μεταξύ τῶν ζώντων λογίων περὶ τὰ τέλη τῆς III ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 369.

ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΟΣ (Ἰωάννης). Ἐγεννήθη ἐν τῇ νησῷ Κεφαλληνία περὶ τὰ τέλη τῆς III' ἑκατονταετηρίδος. Ἐκπαιδευθεὶς δὲ ἐν τῇ πατρίδι του τὰ στοιχειώδη Ἑλληνικὰ γράμματα, καὶ χειροτονηθεὶς Ἱερεὺς, μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου προχειρίθη Ἀρχιμανδρίτης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐπαγ-

γελλόμενος τὸν Ἱεροκέρυκα. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 412.

ΙΩΑΝΝΗΣ ἐξ Ἐρέσου. Ἁγίος ἀνὴς τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος· ἐπαγγέλλετο ἐν Γιάσιω τῆς Μολδαβίας τὸν διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 160.

ΙΩΑΝΝΗΣ ἐκ τῆς Λίνδου. Ἱερομόναχος, καὶ Ἀποστολικὸς Ἱεροκέρυξ, προχειρισθεὶς μετὰ ταῦτα Ἀρχιεπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας. Ἦκμασε περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος, συγγράψας καὶ μεταφράσας ἀσκητικὰ πονήματα διάφορα. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 311, 313 καὶ 314.

ΙΩΣΗΦ ἐκ Φουρνῆς τῶν Ἀγράφων. Ἱερομόναχος καὶ Ἀρχιμανδρίτης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἔζη περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 329.

ΙΩΣΗΦ ἐκ Τριπολίτζας τῆς Πελοποννήσου. Ἱεροδιάκονος τοῦ Ἐπισκόπου Ἀμύκλων Νικηφόρου. Ἔζη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 397.

Κ.

ΚΑΚΑΒΕΛΑΣ (Γεράσιμος).

Κρής, λόγιος Ἱερομόναχος ζῶν κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα. Ἐχρημάτισεν Ἱεροκέρυξ τοῦ ἐν Βενετίᾳ Ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ὀρθόδοξων. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 115.

ΚΑΚΑΒΕΛΑΣ (Ἱερεμίας). Κρής· Ἄνθρωπος πεπαιδευμένος τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, ἐπαγγελλόμενος τὸν διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς Γιάσιον τῆς Μολδοβλαχίας. Ἴδε τὴν Σημείωσιν τοῦ Ἀριθμοῦ 122.

ΚΑΛΑΓΑΝΗΣ (Γρηγόριος). Μιτυληναῖος ἐκ τῆς κομποπόλεως Ἀγιάσου, ὅπου ἐχειροτονήθη Ἱερεύς. Εἰς τῶν πεπαιδευμένων κληρικῶν τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος, ζήσας ἀρκετὰ ἔτη ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀουστρίας ὡς ἐφημέριος τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 452 καὶ 453.

ΚΑΛΛΙΕΡΓΗΣ (Καλλιόπιος). Ἱερομόναχος Κρής, καὶ εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος, ζήσας ἐν Βενετίᾳ ἀρκετὰ ἔτη. Συνέταξε μετὰ τοῦ Πουνιάλη τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ μάρτυρος Γοβδελαᾶ. (Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 99.) Συνέταξεν ἐπίσης καὶ τοὺς ἐφεξῆς στίχους, εἰς ἔπαινον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φιλαδελφίας Χορτακίου.

Εἰς τὸν Πανιερώτατον καὶ Σοφώτατον Χορτάκιον
Κύριον καὶ Δεσπότην ὁ Κρής Καλλιόπιος.

Ἐπίγραμμα.

Ὦ Κρήτη περίδοξος ἔδρη ἀνδρῶν πολυρήμων
Ὡ σὺτε Χορτακίων εὐχενέων γενεῆ,